

ROMAN

HUYSUZ KİTAPÇI

FIKRY'NİN

İNANILMAZ

HİKÂYESİ

Gabrielle Zevin

İngilizce orijinalinden çeviren: Dila Balcı-Cemal Balcı

HUYSUZ KİTAPÇI FİKRY'NİN İNANILMAZ HİKÂYESİ

Gabrielle Zevin

İngilizce Orijinalinden Çeviren: Dila Balcı-Cemal Balcı

Kurbanlık Kuzu

Roald Dahl/1953

Kadın, kocasını donmuş bir kuzu buduyla öldürür, sonra da onu polislere yedirerek 'cinayet silahı'ndan kurtulur. Gerçi Lambiase, profesyonel bir ev kadınının bir kuzu budunu gerçekten de kitapta anlatıldığı gibi, yani buzunu çözmeden, terbiye ya da marine etmeden pişirip pişirmeyeceği konusundaki şüphelerini belirtti –et bu durumda sert olurmuş, her tarafı eşit pişmezmiş– ama, öykü servise hazır bir Dahl ikramı bence. Benim uzmanlık alanım açıcılık (ya da polisiye romanlar) değil ama bu detay üzerinde durursan bütün öykü çorap sökücü gibi çözülmeye başlıyor. Lambiase'in tereddütlerine rağmen öykü yine de geçer not alır, sırf bir zamanlar Dev Şeftali'ye bayıldığımı bildiğim bir kızdan dolayı.

-A.J.F

Amelia Loman, Hyannis'ten Alice Adası'na giden feribotta tırnaklarını sarıya boyadı ve kurumalarını beklerken, kendinden önceki satış temsilcisinin aldığı notlara şöyle bir göz atmaya koyuldu. "Ada Kitabevi, yılda yaklaşık 350 bin dolarlık satış, bunun önemli bir bölümü yaz aylarında tatile gelen okurlara," diye yazmıştı raporuna Harvey Rhodes. "55 metrekaresel bir satış alanı. Sahibinden başka tam zamanlı çalışanı yok. Çok küçük bir çocuk kitapları reyonu. Başlangıç aşamasında online satış. Yerel farkındalık çok zayıf. Envantere bakılırsa, edebi eserler ön planda, ki bu bizim lehimize, ama Fikry kitaplar konusunda fazlasıyla kendine has zevklere sahip. Nic olmadan elden satışlarda ona bel bağlamak mümkün değil. Neyse ki şansına Ada Kitabevi kasabanın tek eğlencesi."

Amelia esnedi –akşamdan kalmaydı biraz– ve burnu havalarda küçük bir kitabevinin bunca uzun bir seyahate değip değmeyeceğini düşündü. Bu arada tırnakları da kurumuştu ve iflah olmaz iyimserliği derhal devreye girdi: *Elbette değecek!* Küçük, mızımız kitabevleri ve onları işleten özel tür, uzmanlık alanına giriyordu.

Üstelik hüneleri arasında birçok görevi aynı anda üstlenmek, akşam yemeği için doğru içkiyi seçmek (ve bununla uyumlu bir başka beceri, içkiyi fazla kaçıran dostlarla ilgilenmek), saksı çiçekleri, kaybolmuş hayvanlar ve diğer ümitsiz vakalar da vardı.

Feribottan inerken telefonu çaldı. Arayan numarayı tanıyamadı –arkadaşlarından hiçbiri telefonunu telefon olarak kullanmıyordu artık. Yine de bu sesin ilgisini bir başka yöne çekmesinden memnun oldu. İyi haberlerin sadece beklenen aramalardan ve zaten tanıdığı insanlardan gelebileceğini düşünen türden biri olmak istemezdi. Arayan Boyd Flanagan'dı; internet üzerinden tanıştığı üçüncü başarısız flörtü, yaklaşık altı ay önce kendisini sirke götüren adam.

“Birkaç hafta önce sana bir mesaj atmıştım,” dedi Boyd. “Aldın mı?”

Çok yakınlarda iş değiştirdiğini, dolayısıyla telefon rehberinin alt üst olduğunu söyledi Amelia. “Ayrıca şu internetten tanışma fikrini de gözden geçiriyorum bugünlerde. Gerçekten bana uygun olup olmadığını mesela.”

Boyd konuşmanın son kısmını duymuş gibi görünmüyordu. “Tekrar çıkmak ister misin?” diye sordu.

Bilgi notu: Buluşmaları. Sirkin ilginçliği, tek bir ortak noktaları dahi olmadığı gerçeğinden bir süreliğine uzaklaştırmıştı onları. Akşam yemeğinin sona ermesiyle birlikteyse, daha büyük bir gerçek, birbirlerine hiç uygun olmadıkları apaçık ortaya çıktı. Aslında belki de bu, aperiatifler hakkında bile hemfikir olamayışlarından ya da adamın ‘eski şeyler’den –antikalar, evler, köpekler, insanlar– nefret ettiği yolundaki ‘ana öğün’ itirafından anlaşılmalıydı. Amelia yine de tatlıya kadar kendini tutmuş,

adamın hayatında en çok etkilendiği kitabın ne olduğu sorusuna verdiği cevaba kadar kesin hükmünü vermemişti. *Muhasebe İlkeleri*, *Cilt II*'ydi Boyd'un cevabı.

Nazik bir biçimde "Hayır," dedi Boyd'a. Bir kere daha çıkmasalar iyi olurdu.

Boyd'un nefes alıp verişini duyabiliyordu, telaşlı ve düzensiz. Ağlıyor olabileceğinden endişelendi. "İyi misin?" diye sordu.

"Bana üstünlük taslama."

Amelia telefonu kapatması gerektiğinin farkındaydı ama kapatmadı. Bir tarafı buradan bir hikâye çıkarmak istiyordu. Geriye arkadaşlarınıza anlatacak eğlenceli anekdotlar da kalmıyorsa, sonuçsuz buluşmaların anlamı neydi ki? "Pardon?"

"Seni hemen aramadığımı fark etmişsindir Amelia," dedi Boyd. "Aramadım, çünkü daha iyi biriyle tanıştım ama o da yürümeyince sana ikinci bir şans vermeye karar verdim. O nedenle kendini üstün zannetme. Tamam, güzel bir gülüşün var, kabul ediyorum, ama dişlerin çok büyük ve üzgünüm ama artık 25 yaşında değilsin. Hediye atın dişlerine bakılmaz."

Hediye at ağlamaya başlamıştı.

"Özür dilerim, gerçekten çok üzgünüm."

"Sorun değil Boyd."

"Neyimi beğenmedin? Sirk eğlenceli değil miydi? Sonra, ben de o kadar fena sayılmam."

"Harikaydın. Sirk de son derece yaratıcıydı."

"Ama benden hoşlanmamanın bir nedeni olmalı. Dürüst ol."

Ondan hoşlanmamasının artık birçok nedeni vardı. Birisini seçti. “Hatırlıyor musun, hani sana yayınevinde çalıştığımı söylemiştim, sen de okumakla pek o kadar aran olmadığını söyledin?”

“Züppenin birisin sen,” diye kestirip attı Boyd.

“Bazı konularda öyleyim galiba. Dinle Boyd, şu an çalışıyorum. Kapatmam lazım.” Amelia telefonu kapadı. Dış görünümü konusunda kibirli biri değildi ve kendisiyle herhangi bir sahici sohbet yapmamış olan Boyd Falanagan'ın bu konudaki fikirlerine kesinlikle değer vermiyordu. Boyd'un nezdinde, son bir hayal kırıklığından öte bir şey değildi. Kendisinin de hayal kırıklıkları olmuştu.

Otuz bir yaşındaydı ve şu ana kadar birisiyle karşılaşmış olması gerektiği kanısındaydı.

Ama henüz...

İyimser Amelia, hassasiyet ve ilgi alanlarını paylaşmayan biriyle birlikte olmaktansa yalnız olmanın daha iyi olduğuna inanır. (Öyledir, değil mi?)

Annesi, Amelia'yı gerçek erkekler konusunda mahveden şeyin romanlar olduğunu söylemeye bayılırdı. Amelia'ya göre bu gözlem kendisine yönelik bir hakaretti çünkü sadece romantik kahramanları olan kitapları okuduğunu ima ediyordu. Ara sıra romantik kahramanı olan romanlar okumakta bir sakınca görmezdi ama okuma zevki bundan çok daha geniş bir yelpazeye yayılırdı. Dahası, aslında onu bir hayat arkadaşı, bir sevgili, hatta gelip geçici bir macera olarak dahi kabul etmeyeceği gerçeğini teslim etmekle birlikte, bir karakter olarak Humbert Humbert'a

bayılırdı. Holden Caulfield, Mister Rochester ve Darcy için de aynı şeyleri hissediyordu.

Viktoryan tarzı gösterişli kır evinin girişine asılı tabela solmuştu, Amelia az daha önünden geçip gidecekti.

ADA KİTABEVİ

Alice Adası'nın Tek Kaliteli Edebi Eserler Tedarikçisi

Kuruluş 1999

Hiç Kimse Bir Ada Değildir: Her Kitap Bir Dünyadır

İçerde, genç bir kız bir yandan kasaya bakarken bir yandan da yeni Alice Munro seçkisini okuyordu. “Ooo, nasıl kitap,” diye sordu Amelia. Munro hayranıydı ama tatiller dışında listelere girmeyen kitapları okuyacak zamanı nadiren bulabiliyordu.

“Okul için,” diye karşılık verdi kız, sanki sorunun yanıtı buymuş gibi.

Amelia, Pterodactyl Yayınları'nın satış temsilcisi olarak kendini tanıttı; genç kız ise başını kitaptan kaldırmadan, belli belirsiz arka tarafı işaret etti. “A.J. ofisinde.”

Gelişigüzel yığılmış eşantıyon kitaplar ve prova baskılarla dolu koridor, Amelia'nın her zamanki umutsuzluk hislerinin bastırmasına yetti. Omuzunu kabartan büyük çantasında A.J.'nin

yıgınlarna eklenecek muhtelif kitaplar ve sipariş almaya  alıŐađı diğer kitaplarla dolu bir katalog taŐıyordu. Listesindeki kitaplar konusunda asla yalan söylenemezdi. Sevmediđi bir kitap için hiçbir zaman sevdim demezdi. Genellikle kitap, olmazsa kapağı, o da olmazsa yazarı, o da olmazsa yazarın web sitesi hakkında söyleyecek olumlu bir Şeyler bulabilirdi. *Zaten bana dünyanın parasını ödemelerinin nedeni de bu değil mi?* Amelia ara sıra kendisiyle böyle dalga geçerdi. Yılda 37 bin dolar, artı, her ne kadar onun iŐini yapan hiç kimse çok uzun zamandır alamadıysa da, prim ihtimali kazanıyordu.

A.J. Fikry'nin ofisinin kapısı kapalıydı. Amelia tam koridorun yarısına geldiği sırada hırkasının kolu kitap yıgınlarından birine takıldı ve yüz tane, belki daha da fazla kitap, insanı yerin dibine geçiren bir gürültüyle döküldü. Kapı açıldı, enkazın ardından A.J. Fikry göründü ve çılgına dönmüŐ bir biçimde kitapları yeniden dizmeye çalıŐan rezil sarıŐın dev anasına baktı. “Sen de kimsin?”

“Amelia Loman.” Kuleye on cilt daha koydu ve bunların yarısı tekrar yere yuvarlandı.

“Bırakın,” diye buyurdu A.J. “Bunların bir düzeni var. Yaptığınız bir işe yaramaz. Lütfen gidin buradan.”

Amelia durdu. A.J.'den en az on santim daha uzundu. “Ama bir toplantımız var.”

“Toplantımız falan yok,” dedi A.J.

“Var,” diye üsteledi Amelia. “Size geçen hafta kiŐ sezonu listesiy-le ilgili bir e-mail göndermiŐtim. PerŐembe ya da cuma öğleden sonra gelmemin uygun olacağını söylemiŐtiniz. Ben de perŐem-

be günü geleceğimi söylemiştim.” E-mail görüşmeleri bundan daha kısa olmuştu ama olmuştu, uydurmuyordu.

“Siz satış temsilcisi misiniz?”

Amelia başıyla onayladı, rahatlamıştı.

“Hangi yayınevi?”

“Pterodactyl.”

“Pterodactyl Yayınları temsilcisi Harvey Rhodes’tur” diye karşılık verdi A.J. “Geçen hafta bana e-mail yolladığınızda Harvey’nin asistanı falan olduğunuzu sanmıştım.

“Ben Harvey’in yerine işe başladım.”

A.J. derin bir iç çekti. “Harvey hangi şirkete gitti?”

Harvey ölmüştü. Amelia’nın aklından bir anlığına ötedünyayı bir şirket adı olarak kullanacağı tatsız bir şaka yapmak geçti. Sonra “Harvey öldü,” dedi lafi dolandırmadan. “Duymuş olduğunuzu düşünmüştüm.” Müşterilerinin büyük çoğunluğu duymuştu. Harvey, bir satış temsilcisi ne kadar efsane olabilirse o kadar efsane olmuştu. “ABA* broşüründe ve yanılmıyorsam bir de *Publishers Weekly*’de bir ölüm ilanı yayınlandı,” dedi özür dilercesine.

“Yayın dünyası ile ilgili haberleri pek takip etmem,” dedi A.J., kalın siyah gözlüklerini çıkardı ve uzun uzun çerçevelerini sildi.

“Sizin için sarsıcı bir haber olduysa üzgünüm.” Amelia elini A.J.’nin omuzuna koydu ama adam silkinip uzaklaştırdı onu.

* Amerikan Kitap Satıcıları Derneği (çn).

“Bana ne ki! Adamı doğru dürüst tanımıyorum bile. Yılda üç kere gördüğüm biri. Bu, arkadaşımı demek için yeterli değil. Üstelik ne zaman görsem bana bir şey satmaya çalışırdı. Arkadaşlık bu değildir.”

Amelia, A.J.'nin kış sezonu listesi için sipariş görüşmesine uygun bir ruh hali içinde olmadığını söyleyebilirdi. Başka bir gün tekrar gelmeyi teklif etmeliydi. Ama o an aklına Hyannis'e iki saat direksiyon salladıktan sonra Alice Adası'na yaptığı seksen dakikalık gemi yolculuğu ve ekimden sonra iyice düzensizleşecek olan feribot saatleri geldi. “Sonuçta ben burada olduğuma göre,” dedi. “Pterodactyl'in kış sezonu başlıklarına bir göz atsak, olur mu?”

A.J.'nin ofisi bir dolabı andırıyordu. Penceresi yok, duvarlarında bir resim yok, masasında bir aile fotoğrafı yok, ıvır zıvır biblo-lar yok, kaçış yok. Kitaplar, garajlara konulan türden ucuz metal raflar, bir dosya dolabı ve antik, muhtemelen yirminci yüzyıldan kalma bir masaüstü bilgisayar var. A.J. içecek bir şeyler teklif etmedi; Amelia da susamış olmasına rağmen istemedi. Üzerindeki kitapları kaldırıp bir sandalyeye oturdu.

Amelia heyecanlı bir şekilde kış sezonu listesini anlatmaya başladı. Hem hacim hem de beklentiler açısından yılın en kısa listesiydi. Birkaç önemli (ya da hiç değilse gelecek vaat eden) yeni çıkan kitap bir kenara bırakılırsa liste, yayıncının ticari olarak çok az şey beklediği kitaplarla doluydu. Ama buna rağmen Amelia en çok ‘kışlıklar’ı severdi. Onlar altta kalanlardı, sürümleri olmayan ama beklenmedik çıkışlar yaptığında iyi para kazandıran uzak ihtimallerdi. (Bunların Amelia'nın kendisinde de gördüğü nitelikler olduğunu söylemek abartı sayılmaz). Favori kitabını sona bıraktı: Seksen yaşında bir adamın yazdığı

bir anı kitabı, yetmiş sekiz yaşında evlenmiş bir müzmin bekâr. Karısı evliliklerinden iki yıl sonra, seksen üç yaşında ölmüştü. Kanser. Biyografisine bakılırsa, yazar muhtelif orta batı gazetelerinde bilim muhabiri olarak çalışmıştı ve keyifli, hiç de ağlak olmayan, kusursuz bir yazı diline sahipti. Amelia, New York'tan Providence'e giden trende bu kitabı okurken kendini tutamayıp ağlamıştı. *Sonradan Açılan* tanıtım metinleri biraz fazla klişe kokan, mütevazı bir kitap olduğunu biliyordu ama eğer bir şans tanırlarsa başka insanların da bu kitabın seveceğinden kuşkusuz yoktu. Amelia'nın tecrübelerine göre, etraflarındaki şeylere daha fazla şans tanısalar çoğu insanın sorunu çözülmüdü.

Amelia *Sonradan Açılan* hakkında bir bu kadar daha konuşacaktı ki A.J. başını masaya koydu.

“Bir sorun mu var?” diye sordu Amelia.

“Bana göre değil bu kitap,” dedi A.J.

“Sadece ilk bölüme bir göz atsanız.” Prova baskıyı A.J.'nin eline doğru itti. “Kitabın son derece basmakalıp bir konusu olduğunun farkındayım, ama nasıl yazılmış olduğunu gördüğü...”

A.J. lafını kesti, “Bana göre değil.”

“Peki, o zaman size başka bir kitaptan söz edeyim.”

A.J. derin bir nefes aldı. “Oldukça hoş bir genç kadına benziyorsunuz ama sizden önceki kişi... Sorun şu, Harvey benim zevklerimi bilirdi. Benimle aynı zevklere sahipti.”

Amelia prova baskıyı masanın üzerine bıraktı. “Zevklerinizi öğrenme şansını bulmak isterdim,” dedi, kendisini bir film karakteri gibi hissetmişti.

A.J. bir şeyler homurdandı fısıltıyla. Amelia, *ne işe yarayacak*, gibi bir şeyler söylediğini düşündü ama emin olamadı.

Pterodactyl kataloğunu kapadı. “Bay Fikry, lütfen bana nelerden hoşlandığınızı söyleyin.”

“Hoşlanmak,” diye tekrarladı A.J. keyifsizce. “Size hoşlanmadıklarımı söylesem nasıl olur? Postmodernizmden, kıyamet sonrasını konu edinen kurmacalardan, ölüm sonrası konuşan anlatıcılardan ya da büyülü gerçekçilikten hoşlanmam. Sözüm ona zekice biçimsel araçlar, birden fazla yazı karakteri kullanılması, olmaması gereken resimler, yani kısacası, her türden ıvır zıvır beni pek etkilemez. Soykırım ya da dünya çapında bir başka trajedi hakkında yazılmış edebi kurguları da tiksindirici buluyorum –sadece belgesel lütfen. Türleri birbirine karıştıran edebi tarzda yazılmış detektif romanlarından ya da edebi fantezilerden de hazzetmem. Edebiyat edebiyat olmalı, tür de tür; melezleşmenin tatmin edici bir sonuç verdiği pek görülmemiştir. Çocuk kitaplarından hoşlanmam, özellikle de yetim-öksüz-lü olanlardan ve raflarımda genç-yetişkinlere yönelik kitapların kalabalık etmesini de tercih etmem. Dört yüz sayfayı aşan ya da yüz elli sayfanın altındaki hiçbir şeyi sevmem. Başkası tarafından yazılmış ‘otobiyografi’ler, televizyon yıldızlarının yazdığı kitaplar, ünlülerin resimli kitapları, spor adamlarının anıları, sinema filmi bağlantılı baskılar, yenilikçi ürünler ve –sanırım ayrıca belirtmeye gerek yok vampirler– beni iğrendirir. Stoklarıma yazarların ilk kitapları, genç kız edebiyatı, şiir ya da çeviri kitaplar da nadiren girer. Mümkünse raflarıma seri kitaplar da koymak istemem ama cep kitaplarına olan talep beni buna mecbur bırakıyor. Sizin adınıza konuşmak gerekirse, *New York Times*’ın En Çok Satanlar listesine yerleşmedikçe bana “bir sonraki büyük seri”yi anlatmanıza gerek yok. Hepsi bir yana Bayan

Loman, cici yaşlı karıları kanserden ölen cici yaşlı adamlar hakkındaki zayıf edebi anıları kesin olarak çekilmez buluyorum. Satış temsilcileri ne denli iyi yazıldıklarını ileri sürerse sürsün. Anneler Günü için ne kadar çok satış vaadinde bulunursanız bulunun.”

Amelia'nın yüzü kızarmıştı ama utanmış olmaktan çok, öfkeliydi. A.J.'nin söylediklerinin bir kısmına katılıyordu ama tarzı fazlasıyla aşağılayıcıydı. Pterodactyl Yayınları zaten sözü geçen kitapların yarısını bile listesine koymazdı. Adamı inceledi. Kendisinden yaşlıydı ama çok değil, en fazla on yaş. Bu kadar az şeyden hoşlanmak için fazla gençti. “Nelerden hoşlanırsınız?” diye sordu.

“Geri kalan her şeyden,” diye yanıtladı A.J. “Öykü seçkilerinin nadiren rastlanan zayıf örneklerini de kabul ederim. Müşteriler asla satın almak istemese de.”

Amelia'nın listesinde yalnızca bir öykü seçkisi vardı, o da bir yazarın ilk kitabı. Seçkideki bütün öyküleri okumamıştı, zaman darlığı nedeniyle muhtemelen de okumayacaktı ama ilk öyküyü sevmişti. Amerikalı bir altıncı sınıf öğrencisi ile yine altıncı sınıfta okuyan Hint bir öğrenci, uluslararası bir mektup arkadaşlığı programına katılıyorlardı. Amerikan okulunda okuyan anlatıcı da Hint bir çocuktü ve Amerikalılara Hint kültürü hakkında komik, yanlış bilgiler verip duruyordu. Amelia, halen felaket derecede kuru olan boğazını temizledi. “*Bombay'ın Mumbai Olduğu Yıl*. Bence özel bir ilgi...”

“Hayır,” dedi.

“Daha konusundan bile bahsetmedim.”

“Olmaz.”

“Ama neden?”

“Kendinize karşı biraz dürüst olursanız kabul edeceksiniz ki bu kitaptan bana bahsetmenizin tek nedeni, benim yarı Hint olmam. Bunun için özel ilgi alanıma gireceğini düşünüyorsunuz. Haklı mıyım?”

Amelia odadaki antik bilgisayarı adamın kafasında kırmayı hayal etti. “Bu kitaptan size söz ediyorum çünkü öykü sevdiğinizi söylediniz! Ve listemdeki tek ürün de bu. Ve şu da kayıtlara geçsin,” –burada yalan söylüyordu– “baştan sona muhteşem bir kitap. Yazarın yayınlanan ilk kitabı olsa bile.

“Ayrıca size bir şey daha söyleyeyim mi? Yazarların ilk kitaplarına bayılırım. Yeni şeyler keşfetmeyi çok severim. Bu işi yapmamın ana nedenlerinden birisidir,” diye çıktı Amelia. Baş zonkluyordu. Yoksa içkiyi fazla mı kaçırıyordu? Baş da zonkluyordu, kalbi de. “Ne düşündüğümü öğrenmek ister miydiniz?”

“Kalsın,” diye yanıtladı A.J. “Nesiniz siz, yirmi beşinde filan mı?”

“Bay Fikry, burası çok şirin bir kitabevi. Ama siz böyle, böyle, böyle...” Çocuk gibi lafı ağzında geveledi. Bu durum nadiren, sınırlı olduğu zamanlarda nüksederdi; boğazını temizledi– “böyle geri kafalı düşünmeye devam ederseniz çok geçmeden Ada Kitabevi diye bir şey kalmaz.”

Amelia *Sonradan Açılan*'ı kış kataloğu ile birlikte masanın üzerine bıraktı. Çıkarırken koridordaki kitaplara takılıp sendeledi.

Bir sonraki feribotun kalkmasına daha bir saat vardı, o da zamanı kasabada gezinerek geçirdi. Bank of America'nın önünde bronz bir plaket, binanın Alice Inn olduğu eski zamanlarda Her-

man Melville'in burada geçirdiği yazı anıyordu. Cep telefonunu çıkarıp levhanın yanında kendi fotoğrafını çekti. Alice gayet sevimli bir kasabaydı ama yakın zamanlarda buraya bir daha gelmek için bir nedeni olmayacağını düşündü.

New York'taki patronuna mesaj attı: *Adadan herhangi bir sipariş gelecek gibi görünmüyor. :-)*

Patronu yanıt verdi: *Endişelenme. Zaten çok küçük bir müşteri. Ada asıl siparişini yazın, turistler oraya gitmeye başlayınca verir. Kitabevi sahibi tuhaf bir heriftir, Harvey'in de zaten ilkbahar/yaz listelerini satma şansı daha çok olurdu. Senin de olur.*

A.J. saat altıda Molly Klock'a çıkabileceğini söyledi. "Yeni Munro nasıl?" diye de sordu.

"Niye herkes bugün bana bunu sorup duruyor?" diye mızırdandı Molly. Sadece Amelia'yı kastediyordu aslında ama abartmayı severdi.

"Kitabı okuduğun için olmasın?"

Molly yine sızlandı. "Pekâlâ. Karakterler, bilmiyorum, sanki biraz fazla insancıl."

"Bence bu daha çok Munro'yla ilgili bir mesele," dedi A.J.

"Bilmem. Eski kitaplarını yeğlerim. Pazartesi görüşürüz."

Şu Molly meselesiyle ilgili bir şeyler yapmam lazım, diye düşündü A.J., kapıdaki levhayı kapalı'ya çevirirken. Okumayı sevmesi bir kenara bırakılırsa Molly gerçekten berbat bir satıcıydı. Neyse ki yarı zamanlı çalışıyordu ve yeni birine iş öğretmek çok can

sıkıcıydı; bu hiç değilse çalmıyordu. Nic işe almıştı bu kızı, o halde bu suratsız Bayan Molly'de bir şeyler görmüş olmalıydı. A.J. muhtemelen gelecek yazaya kadar onu kovmak için gerekli gücü toplardı.

Kalan müşterileri dükkândan def etti (saat dörtten beri hiçbir şey satın almayı dergi standına kamp kurmuş olan bir organik kimya çalışma grubuna illet olmuştu –aralarından birinin tuvaleti tıkamış olduğundan da hiç kuşkusu yoktu), ardından faturalarla uğraştı ki bu da tahmin edilebileceği gibi iç karartıcı bir işti. Nihayet yukarı, yaşadığı çatı katına çıktı. Bir kutu donmuş vindaloo'yu mikrodalga fırına attı. Kutuda yazana göre dokuz dakika. Fırının başında dikilirken Pterodactyl'den gelen kızı düşündü. Ayağında çapa baskılı galoşları, üzerinde çiçek desenli anneanne elbisesi, tüylü bej hırkası ve mutfakta erkek arkadaşı –yoksa kadın arkadaşı mı? Erkekten karar kıldı– tarafından kesilmiş gibi görünen omuzlarına inmiş saçlarıyla, 1990'lı yılların Seattle'ından fırlamış bir zaman gezginini andırıyordu. Aklına Court Love'ın Kurt Cobain ile evlendiği zamanki hali geldi. Tavizsiz pembe ağzı *kimse beni incitemez*, havasındaydı ama hafif mavi gözleri *evet, incitebilirsin ve muhtemelen inciteceksin*, diyordu. Kendisi ise Hindiba Saçlı Kız muamelesi yaptığı bu kadını ağlatmıştı. *Aferin sana A.J.*

Vindaloo'nun kokusu giderek yoğunlaşıyordu ama fırının saatin bakılırsa daha yedi buçuk dakika vardı.

Bir şeyler yapmak istedi canı. Fiziksel bir iş, ama yorucu olmayacak.

Maket bıçağını da yanına alıp kitap kolilerini katlamak üzere bodrum kata indi. Kes. Katla. İstif et. Kes. Katla. İstif et.

A.J. satış temsilcisi karşısında sergilediği davranıştan pişmandı. Kadının bir günahı yoktu. Birilerinin ona Harvey Rhodes'un öldüğünü söylemiş olması gerekirdi.

Kes. Katla. İstif et.

Muhtemelen birileri söylemişti de. A.J. sadece e-maillerine göz atar, telefonunu asla yanıtlamazdı. Cenaze töreni yapılmış mıydı? A.J. zaten katılmazdı gerçi. Harvey Rhodes'u çok az tanımıştı. *Kesinlikle.*

Kes. Katla. İstif et.

Ama yine de... Son altı yıl boyunca bu adamla saatlerini geçir-mişti. Kitaplar dışında hiçbir şey konuşmamışlardı ama bu ha-yatta kitaplardan daha kişisel olan ne vardı ki?

Kes. Katla. İstif et.

Üstelik sizin zevklerinizi paylaşan birini bulmak ne kadar az rastlanan bir olaydır? Aralarında çıkan tek kavga, David Fos-ter Wallace üzerineydi. Wallace'ın intihar ettiği zamanlarda. A.J., yapılan anma konuşmalarındaki aşırı hürmetkâr tonu son derece katlanılmaz bulmuştu. Adam altı üstü usturuflu (fazla hoşgörölü ve aşırı uzunsa da) bir roman, birkaç da mütevazı, yüksek kavrayış gücüne sahip deneme yazmıştı, hepsi bu.

"*Sonsuz Jest* bir şaheserdir," demişti Harvey.

"*Sonsuz Jest* bir dayanıklılık yarışıdır. Üstesinden gelirsın ve onu sevdiğini söylemekten başka seçeneğin kalmaz. Aksi halde haf-talarını onunla uğraşarak harcadığın gerçeğiyle baş etmek zo-runda kalırsın," diye karşılık vermişti A.J. "Üslup dostum, içerik değil."